

При Драгана Цанкова, управителъ на Вис-
тиникъ въ Печатницата му на Голата.

Вънъ отъ Цариградъ:

- у Търновъ П. Кисимовъ
- Шуменъ Матео Рачевъ
- Габрово Ив. Грудовъ
- Казанлъкъ Ив. Ваклидовъ
- Плевенъ Ожжковъ
- Ески-Завра Х. Г. Славовъ
- Казанлъкъ Х. Н. Х. Янчовъ
- Сливъ Г. Данчовъ
- Пловдивъ Г. Груевъ
- Пазарджикъ Б. Мирковъ
- Ямболъ Георги Маранговъ
- Силистра Янко Ангеловъ
- Радграде Велко Петровъ
- София Х. Иванъ Степановъ

БЪЛГАРИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИТЕ ИНТЕРЕСИ.

Годишната цена предплатена е: у Цариградъ 150 гр. койне, а вънъ отъ Цариградъ 180 гр. койне. Месечната цена предплатена е: у Цариградъ 15 гр. койне, а вънъ отъ Цариградъ 20 гр. койне.

Единъ годишен листъ 4 гр. а единъ излизъ 2 гр.

Писма които са отнасятъ до редакцията, подписватъ се до Драгана Цанкова.

Листъта у които стога подписана, отговарятъ за Вѣстникъ.

Нищо не се издава за който се смисли въ БЪЛГАРИЯ.

Директоръ

- Анжуманъ Савиндовъ Петровъ
- Савинковъ Бр. Х. Германъ
- Антонъ им. Янчовъ
- Видинъ Х. Т. Цанковъ
- Хасковъ Христофъръ Чорбаджи
- Ловечъ Янко Христовъ
- Враца
- Кюстендилъ Док. Ив. Христовъ
- Везица Г. Икономовъ
- Суховъ К. Държенинъ
- Сивлиевъ Минчо Радковъ
- Бургасъ Койчо Райковъ
- Самовъ Н. А. Станчиганъ
- Русе Петровъ
- Горноградъ Бр. Г. Арамановъ
- Пловдивъ М. Николовъ
- Казанлъкъ Бр. Добровъ
- Ямболъ Бр. Добровъ
- Бургасъ Бр. Добровъ
- Търновъ Бр. Добровъ
- София Бр. Добровъ

УПРАВИТЕЛЪ И ИЗДАТЕЛЪ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ.

БРОИ 41

ЦАРИГРАДЪ 1860 ЯНУАРИЯ 1

ГОДИНА 1

1860

Отъ какъ *Българія* ся явява между Българскитъ свѣтъ почти девять мѣсяци ся истекоха, мѣсяци пълни за насъ, съ мъжнотии, съ препятствія, съ съзаклятія, съ противности, а за нашити читатели съ сърдечни движенія, съ вѣсхищенія, съ удоволствія. Това двойно състояние, предъ лицето на което бѣхме изложени, не ни отчая; напротивъ то ни насърчи и ни научи да оправдаваме тая истина която подкрѣпва сѣкого: никое дѣло не е лишено отъ мъжнотии.

Сичката ни надѣжда бѣ сѣкого въ състраданіето на нашити читатели, въ непристрастното имъ оцѣненіе, въ чистосърдечіето имъ. По нѣкога тѣ бѣха предметъ на нашето съзвѣтаніе и когато бѣхме щастливи да ся увѣримъ че тѣхното мнѣніе, тѣхното желаніе, тѣхни ти чувства, сѣ съобразни съ нашити, то бѣше за насъ драгоцѣнно утѣшеніе което утвърдяваше нашити желанія.

Въ това обстоятелство по случай на *Новата Година*, нищо по-драго нѣма за насъ, освѣтъ да подновимъ и да изразимъ искренни си чувства и дълбоката си признателностъ къмъ нашити читатели, и въобще къмъ милити ни съотечественници, които вѣрни сынове на майката съ името на която ся голѣмятъ, непрестанаха да показватъ състрадателни чувства за наша *Българія* която е и тѣхна. Ние ги благодаримъ и ги увѣряваме че ако тѣ ся отнѣсоха тѣй благопріятно съ насъ, ние отъ наша страна не ще ги изоставимъ, нѣ ще слѣдваме съ истата ревностъ, да земаме въ важностъ милити имъ интереси на които Българія е отзивъ.

Ако починалата година 1859 бѣ, отъ една страна, малко мъчна за насъ и за дѣлото ни, ние смѣимъ да ся надѣваме че 1860-та година, на която ма границата сме, ще е по благополучна. Нашити надѣжди сѣ тамо горѣ въ Висиниѣтъ който ни доведе тука презъ толко голѣми мъжнотии.

Ние молиствуваме на читателити си *Нова благополучна година*, пълна съ сѣкакви добродѣтели и добрини.

Ние молиствуваме на сичкити си съотечественници най бляскави у-

спѣхи въ просвѣщеніето и въ слѣдваніето на оная цѣль която ще прави добродѣтелието на нашитъ родъ: поставяніето на Българската Иерархія. Дано нашити желанія да ся сбъдатъ.

Нѣ чувствата които хранимъ за развитіето на нашитъ народъ, милъ предъ очити ни, не ся ограничаватъ до тамо.—Нека ни простятъ тая смѣлостъ.—Като му молиствуваме позво и благополучна година ние ся сѣкаме весели като му предизвѣстимъ че слѣдъ свършваніето на първата ни година, сир. по Марта, Българія ще начини да ся издава два пѣти въ седмицата на голѣми листове. Освѣтъ това, Българія ще ся съдружава съ едно редовно листенце което ще излиза у Понеделникъ и ще обема най важни новини и сичко което ся отнася за търговіята на нашити Българи въ Цариградъ и по вънъ.

Въ истото врѣмя *Българія* ще начини да издава и едно періодическо списаніе съ име **ЗАБАВАЧЪ** който ще излиза сѣкой първи день на мѣсецътъ и ще съдържава, освѣтъ забавни и увеселителни членове, и нѣкои ползвателни. Ние не ще ся простремъ повече връхъ това; когато врѣмято дойде ние ще издадемъ программата на тоя **ЗАБАВАЧЪ**

Това е извѣстіето което искахме да дадемъ на нашити Българи които ся надѣваме ще го посрѣщнатъ съ добро око.

За сега, ще имъ поѣвимъ пакъ съ нашити младежи:

Сурова година

Весела година

Живо и здраво пакъ до година.

ЧОРБАДЖИСТВО-ТО НА НАШЕ СЕЛО С—ВО.

Имало едно време, Господине, когато чорбаджии-те биле страшни и недостѣпни, и сѣщо-то имъ имѣ било страшно на хора-та. Въ онова време, катъ назе хора, не само ги іе било страхъ да хортуватъ гавно за чорбаджии-те, ами и да срещнатъ никого отъ тѣхъ, и да погледнатъ на него не смѣли, а да продуматъ съ чорбаджии, то било и дерзко и голѣмо щастіе за оногизи, който сподучи.—Сега фрѣжна онуй време, фрѣжна и ниемъ вече да сѣжъ вѣрне,

сѣщо, какъто фрѣжна и светостъ-та на Фанариотскитѣ владици и почетъ-ж и благоговѣйни-жътѣ страхъ на народъ-жътѣ кѣмъ тѣхъ, горкитѣ !! Сега, слава Богу, чорбаджии-те и тѣхнотѣ имѣ далечъ отъ да възбуждатъ страхъ или почетъ, възбуждатъ въ селенетѣ смѣхъ или била погнусаване, коги ги срещатъ, коги хортуватъ съ тѣхъ или за тѣхъ. Чорбаджии-те и тѣхното имѣ станахъ сега, какъ-то казватъ, и на кучета маскара. Туй жално падане на чорбаджийското имѣ вѣвъ мнѣніето на народъ-жътѣ; тази крайна развала на чорбаджийскѣ-тѣ честь предъ очитѣ на нашитѣ селене, не знамъ отъ какво стана. Бай Минчо, наши-жъ старецъ казва, чи то іе отъ Бога; Бай Минчо іе единъ уменъ и вѣстенъ старецъ: той казва, чи Богъ не любѣ да страда по-многого му народъ за двама, трима изнедници; чи Богъ макаръ да забавѣ, нѣ не забравѣ да накаже притѣснителитѣ на народъ-жътѣ си; чи рано или късно Богъ дава свѣсть, отварѣ очитѣ на народъ-жътѣ си да видѣ богопротивнитѣ и безчеловѣчнитѣ работи, и да ги отгласне съ призрѣше и омѣрченіе далечъ отъ себѣ си безвѣзвратно. И. право казва Бай Минчо и неговитѣ другарѣ: гледашъ сега сичко-то село, катъ види или чуе за чорбаджии, смѣе сѣжъ, клоцати сѣжъ съ непошадно презрѣне; пакъ ти гледашъ и думашъ на умъ-жътѣ си: кѣ-да отиде мнѣма слава чорбаджийска?

И на истинѣ, що іе това **ЧОРБАЖИИ**? — Думата іе чужда, и произхожданието трѣбова да бѣде чуждо.— По производството отъ Турски-жътѣ казыкъ, думата *чорбаджи*, може да означава или такъвъ чолѣкъ, който прави *чорбѣ*, или такъвъ, който продава или слага чорбѣ, или кой-то обича чорбѣ, или кѣде или кради чорбѣ. Сичкитѣ тѣзи значенія не по-казватъ нити единъ почетни дължностъ, нити іедно пофално имѣ. Ако гледашъ хортѣтъ на мойтъ старъ лѣмѣ: *«чорбаджии, чорбѣ мѣл, кости не видѣмъ»* ще помислишъ, чи чорбажи не іе друго освѣтъ іединъ имотенъ чолѣкъ діето пакъ не сѣжъ види нищо особено почетно, нищо необичайно пофално; зашто секи чолѣкъ може да бѣде имотенъ, пакъ наш-те имотни селене, да ти кажъ правичкатъ, по-

многого сѣжъ кюлханета. Най-сетнѣа ако гледашъ на обичайното употре-беніе на думѣтъ *чорбаджи* въ хортѣтъ на народъ-жътѣ, то іе нищо и ни-какво: Турцитѣ казватъ *чорбаджи* на присмѣхъ секиму, за да и му рекѣтъ *имурѣ*; пакъ селенитѣ казватъ секиму *чорбаджи* на мѣсто *кирѣ*, *юсподинѣ*, какъто думѣтъ въ касабити И тукъ нѣма нищо пофално, нищо почетно; амъ отъ дие сѣжъ іе зела фодолина у чорбаджии-те да сѣжъ дигѣтъ сѣжъ това имѣ, и у народъ-жътѣ тази глупавина да почита таквози умразно имѣ какъто го почиташе до скоро време?! Не знамъ, наистинѣ не знамъ знамъ само, че селенетѣ, надѣхани отъ Бога ли отъ какво ли, не ги почитѣтъ вече, смѣятъ имъ сѣжъ, не ги пѣятъ за честни хора, казватъ имъ изнедници, хукѣтъ ги, не имъ вѣр-ватъ, пѣдатъ ги. Не знамъ що ще речешъ ти Г. Нареднико— наредниче ли си, що ли си? азъ ти казвамъ се-ленски: Нареднико, че ти бѣди какъвъто щешъ; ама на! какви сѣжъ наш-те селски чорбажи! слушай:

Сичкитѣ чорбажи, колкото іе имало до сега, и колкото има сега на мѣданѣ, сѣжъ високи на бой, широки, гърлѣсти, буртѣсти и гѣзѣсти, освѣтъ нѣкой, детъ природата, не знамъ за какъвъ умаианъ капризъ перачила да ги надари сѣжъ тѣзи богати дарби. Погледъ-жътѣ имъ іе, вообщѣ, какъ-то казватъ, крѣвнишки, но тѣ зна-ятъ да правѣтъ разни погледи и раз-ни лица споредъ потребѣтъ, досушъ какъто и Фанариотѣте, за това тѣмъ не можѣтъ да имъ направѣтъ точенъ пертретъ.— Огъ кѣмъ душевното и сѣрдечното състояние, наш-те чорбажи, най-първо и най-първо сѣжъ *православни*; тѣ не іедѣтъ благо въ сриадѣ въ петакъ; тѣ постѣтъ сич-ките пости, причастѣватъ сѣжъ, четиръ пѣтиа на година, цѣлуватъ рѣжъ на попъ-жътѣ, земѣтъ нафорѣ, миросѣжатъ сѣжъ, крѣстѣтъ сѣжъ, гладиѣтъ сѣжъ..... кой ги знае съ какво сѣрце вѣршатъ тѣзъ православни обрѣди, но паца-датъ за тѣхъ тѣврдѣ силно на дру-ги, чи за туй сѣжъ показватъ чи сѣжъ предадени на православието. Има зли уста, детъ обаждѣтъ чи чорбажи не іедѣтъ благо и срещу Великденъ ама скрипомъ; нѣ ако постѣтъ, то по іединъ окъ масло дѣрвено, по іединъ

ока хайверъ и други таквизи възбу-
дителни нестигата — ушъ не имъ сти-
гало... така казвѣтъ, нѣ азъ не вяр-
вамъ. — Наштъ чорбаѣи ходѣтъ до-
ста често на черковѣ, само ако си
немѣтъ нѣкоѣ важнѣ конашкѣ рабо-
тъ, както да речешъ: да помогнатъ
на кривѣ — да сѣ оправи, на прави-
нѣ, да сѣ укриви, да отхвѣтъ не-
чаѣбѣтъ на оногози, кой неправедно
печелѣтъ, да развѣтъ нѣкакой пис-
менъ договоръ, дѣгъ неправедно не
направенъ, наѣдни пѣтѣ да запрѣтъ
нѣкакой безбожникъ, или пакъ да на-
правѣтъ нѣкакой скришенъ визитъ за
какъ да не работѣ, и прочѣ. Такъ-
вѣзъ само и подобни почтени сѣл-
ски служби могѣтъ да ги възпрѣтъ
отъ черковѣ, а инѣтъ сѣкоги ходѣтъ
редовно. То сѣ знаѣ, сѣеки чорбаѣи
си има столъ въ черковѣ, кой до вла-
диковѣ — кой насрещѣ, и сѣеки си
сѣди въ свой — кой важно и величес-
твенно съ бурѣтъ напредъ. — Тѣ
много обичѣтъ тѣржественѣ службѣ
съ тѣржественно пѣне, по коги сѣ
сѣ наѣли и напили предъ черковѣ,
ако ли не сѣ си подложѣли напредъ,
тогизъ да видишъ джомбишъ; неувѣтъ
попъ — кой, хукаѣтъ шевѣтъ, попер-
жѣтъ клисаръ — кой, сѣкнѣтъ сѣ, пѣнѣтъ
храчѣтъ, и най — сѣтина чеврѣсто ска-
чѣтъ отъ столъ — кой си и съ несвой-
скѣ пѣргавинѣ измѣкѣтъ сѣ изъ
черковѣ сѣрлѣти на попъ, на пѣвецъ,
на клисаръ, на сѣчките хора и бѣла
на — мѣконѣте и на Бога, и сѣ зака-
нѣтъ да отвѣрнѣтъ на сѣчките. Ви-
мыслѣте, чи толкозъ разсѣрденѣ — кой
чорбаѣи, загубѣа похѣтъ, за коѣто
направѣлъ такъвъзъ крамола? хичъ! той
си ѣде най — сладко, защото чорбаѣи
оладукѣтъ сора, бива вообщѣ ѣсте-
ливичѣтъ. По — сегашните чорбаѣи не
правѣтъ до толкозъ сѣрдѣто: тѣ, или
сѣ наѣдѣтъ и напѣнѣтъ предъ чер-
ковѣ, или си носѣтъ въ пазухѣ е-
ленѣже. Катъ сѣ сѣмѣтѣся, чорбаѣ-
ята провѣжда рѣкѣтъ си въ пазухѣ-
тъ, право у ѣдѣнъ котѣкъ, пѣнѣтъ сѣ
ѣдинъ чернъ прѣщѣтъ мокричѣтъ и
доста вонѣтъ; катъ си изѣдѣ рѣкѣтъ,
тѣ има двѣта прѣста стиснѣти; при-
ближаѣа ги до носъ — кой си, помирѣ-
ши ги, плусѣи ги, — и сѣмѣтъ — кой
вѣнъ; нѣ това го правѣтъ доста ско-
ро и деликатѣо, така щѣто да и ѣ ви-
дѣтъ сѣчките хора. — Чорбаѣи
пригледѣтъ добѣа другѣте черков-
ници, и ако забѣлѣжѣтъ, чи нѣкакой
ходи редовно въ черкова и сѣ до-
карѣа прѣлично спорѣтъ мѣстѣто; тѣ
казвѣтъ: този не *шюкрѣтѣсѣ* и го
хуѣтъ; така хуѣтъ и оногози, кой-
то не ходѣ. Инѣтъ тѣ сѣ и въ черко-
вѣ, както и по вѣнъ тѣврѣе дока-
рани, найпачѣ ако додѣ нѣкакой Фана-
рѣотъ такъмъ — кой: канѣтъ го, устѣп-
вѣтъ му столъ — кой си, водѣтъ го
на визѣти, то сѣ знаѣ, додѣ осѣ-
тѣтъ, чи нѣма отъ нѣго нѣкакъ
полѣзъ за въ джѣбъ — кой. Вообщѣ ре-
лигиозните убѣжденѣа на нашѣте чор-
баѣи, както и на фанарѣотѣте, сѣ
ѣеки и силѣи, ако помагѣтъ на тѣхнѣ-
нѣ личѣнъ интересъ, ако ли нѣа, тѣ сѣ

клатки и висіжть на косжть. Схсь
примѣръ да речемъ: тіе вѣрвжть све-
щенството, почитжть попъ-жть, цѣлу-
вжть му рѣжж, исповидавжть сжж, прича-
ствѣвжть сжж, но туку кат' не имъ уй-
дися вѣщо, псувжть священникъ-жть
съ таинствата наедно, пливжть по-
пъ-жть въ черковж, хратжть го от-
вжжъ наколадавжть го предъ владикъ-
жть и прочѣа, само защото попъ-жть
забавилъ службѣжъ 5, 6, минути по-
късно. Таквизи сж религиозните у-
бїежденїа на наште православни чор-
бажии— туку речи, биразъ фанари-
отски; биразъ, защото не можѣли да
изучжть сички-те фанариотски ко-
медии.

Вийнъ отъ черквѣтъ чорбажийскіе работи сѣхъ многообразни и разнородни, за примѣръ чорбажиите въ къщи, чорбажиите нагости, чорбажиите на зефетъ, на пазаръ на касаницѣтъ, на салахѣтъ, на севн друкенъ, въ конакъ-хѣтъ на мухтійницѣтъ, на виргнѣтъ, на харачъ-хѣтъ, на школътъ, на мезатъ-хѣтъ и прочаа и прочаа, на сѣхѣхѣ тѣ имѣтъ особенности и много забавни.....но сичкого не може на виднахѣтъ, нѣска други пѣхѣтъ. — Нѣкакой копой чорбажийски (чорбажиите имѣтъ и копои, и хрѣтки, и магарета, и коніе, и сѣхѣхѣ други споредъ потребѣхѣтъ си добичета за помощь), нѣкакой чорбажийски копой, казвамъ, кат' умириши тѣзи слова, ше рече: « ибом-ма сѣхъ пезевенски синѣтъ, надраскалѣтъ, надраскалѣтъ, не знаѣю, чи чорбажиите оше буравѣхѣтъ, и утриѣ ше наміерѣхѣтъ да му прикачѣхѣтъ нѣащо, чи да си ооплакова главѣхѣтъ. » Наистинѣхѣтъ тѣхъ буравѣхѣтъ оше и сѣхъ помощѣхѣтъ на погорните си копои, хрѣтки, магарета и коніе оше припѣснѣхѣтъ селенете, ама и селенете осѣтихѣтъ дѣхъ воши рибѣхѣтъ, и си затудѣхѣтъ носѣхѣтъ отъ вошихѣтъ, кат' ѣхъ изриновѣхѣтъ у ханджѣхѣтъ или въ рѣхѣхѣтъ. Народѣхѣтъ нахѣтъ осѣти? нахѣтъ извика? пакъ гласѣхѣтъ народенѣтъ е гласъ Божи; и макаръ чорбажиите да сѣхъ радовѣхѣтъ и да сѣхъ смѣхѣхѣтъ, ама сѣхѣхѣтъ може да имѣтъ сѣхъ рече: « смѣхѣтъ сѣхъ прѣд-лю.....!!!

Село С—во, 1859 Декаврія 13.

II—анз.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛ. РАБОТИ.

Новияти които приехме отъ България
сж до 25 Декеврія.

Излагать ни на дльго отъ Т. Пазарджикъ, чудовищныя злоупотребленія на нѣкоихъ Киріостъ Гюро, купцовлахъ, за когото още и другъ пать споменахче. Тоя купцовлахъ опредѣленъ отъ честнаго правителство да дига данцинти искаралъ едно количество отъ 375.000 гр. дльгъ. Тоя гръкоманциъ, до то-ако злоупотребилъ службата която му была дадена, што то смѣялъ • да граби и внася царскити пари въ кассити на свонти заведенія. • И той какъвъ былъ преди тая служба? Нехрании-майко, безъ никакво сѣстоаніе, безъ една пара, и обаче, днесъ той управлява търговски заведенія.

Една друга дописка отъ истиятъ градъ ни извѣства че божественната служба ся вѣлно извършва по матерніятъ ни языкъ. Обаче, нѣколко попове, то ся знай гръкома-

ни, не шеш да ся научатъ да четатъ. Отъ това число сѣ пручитиѣтъ повъ Аргіръ, • кой то не ходялъ въ църква съкога, нѣ миткалъ по механики за да му умнава. • И ные ся радвалъ отъ това негово поведеніе, прилага доп. сникътъ.

Приехме отъ Маглишъ (Казанлъшко окръжие) една дописка която като ни описва селото съ : сладкиятъ му и чистъ въздухъ, дава ни важни подробности за училището. Истинна, да кажемъ отъ изложеніето на дописникътъ ни, Маглишкото училище е въ цвѣтнѣ състояніе. Освѣтъ това, тамо сжъществувъ и дѣвическо училище което имало нужда за учителка. Г. Тото чорбаджи ревноителъ за просвѣщеніето, отъ какъ пріеъмъ училището подъ негово нагледваніе, преобразилъ го и го ввелъ въ чувствителенъ напредѣкъ. Отъ друга страна неусипнитъ трудове на учителтъ нѣкъ (Никола П; съединени съ грижати на Г. Тота, възвоятъ Маглишкото училище въ по свѣтло състояніе; и програмата на уроциитъ които сѣтавъ съдѣватъ е доста обширна и съобразна съ развитіето на младежити.

Сичити त्या подробности за Магшико-
то училище сж драгоценни. То стои тамо
за да пограми праведно Казанлъшкото, ко-
то днес е лишено отъ учители. То не е
чудно. Още и до сега, види си че чорба-
джиятъ не е още раздѣленъ.

Нъ при сичко това ние не ся отчаю-
ваме за послѣдното. То е прѣхнато презъ
врѣмена въ които е било отлично, и ако Г.
Груйову е била главната причина на нада-
нето му, другици градоначалници, като от-
тласнатъ опасното вѣдѣніе на тоя злоупо-
требителъ, ще можатъ да дадатъ на Казан-
лъшкото училище първото му напреданіе.
На тѣхъ градоначалници нима пълни надѣ-
жди, и Казанлъчанци, които знаятъ тозѣ до-
бръ да въздигатъ паянтини на мъртвици,
не ще откажатъ грижати си за прибожнѣ-
та на живити и най повече на младежти.

Една дописка отъ Мачийъ ни съобщава работи които заслужаватъ голямо внимание, а най повече за Г. Екзархоса. Нашити Българи отъ Мачийъ повикали за учителъ нѣкого-си Сива бойоглу Екзархосъ, който, споредъ говореніето на дописката ни, си види да е стока отъ православното домохѣдѣ на фанаріицѣтъ редакторъ. Щомъ като вѣдѣлъ въ учителската си служба, тоя Железничанинъ, извършилъ органъ на фанариотското, кѣкво сродникътъ си, началъ да обрѣща на грѣцки духъ, нашиги стотечественици и дору смѣялъ да кори Българскіятъ языкъ и да хвали грѣцкѣятъ. Нѣ нашиги Българи осѣтили съ врѣмѣ лугавствата му и му дали обущата въ рѣка.

Ные поъзрахме да обнародваме въ послѣдната си редовна притурка подробности които дойдоха отъ Пловдивъ врѣхъ спенити които тамошните грци произведоха. Читателити ни видѣха че тѣ сж подновени слѣдъ чтеніето на писмото което Карагѣанскіятъ дворѣ ся насили да пиши въ това обстоятелство и да даде, ще чеше, правото което нашии съзотечественници желаятъ.

Истинно ще е да напомнимъ тука си-
чкитѣ зломыслини постѣлки които грьцити
вършатъ за да потлочатъ правата ни, за да
докажатъ че едно чуждо и гнидо духовен-
ство ся мѣчи да удущи въ насъ съкакви на-
родни чувства и да ни наложи онова което
ные отласкаме. Приключеніята които днесь
ставатъ у Пловдивъ, спротивъ вниманіето
на мѣстното началство, приказватъ доволно
высоко за да ни насиятъ да парясаме ве-
че тѣя гребители.

Едно извѣстіе което Фаларія обнародва пълно съ дѣтиски въображения, какви наши-ти Българи да искатъ! правницата си отъ В. Църква. Това странно по-канване ще е ли друго освѣтъ едно заслѣ-пеніе на нашити Българи? Карагазанскіягъ дворъ, предсиджа отъ двалечъ едно пълно на-

даніе за себѣ си; я за да го възбрани, той
притича на лукавства които Фанарія, слѣпъ
органъ на фанариотството, прекарва за осно-
ви истинни. Нека, въ тѣхъ малки обстоятел-
ства, вашити съотечественници ся пазяжъ дане
памятъ въ примкати на Караказанъ. Ако по
злощастіе това ся случи, бѣдното имъ съ-
стояніе ще е по зло отъ другото.

Днесъ въ Котля въ три училища, 2 Български и едно Билинско. Отъ дописката която приехме, ние забѣлежавме че сички-ти грижи на градоначалниците, съ исклуче- ние на нѣколко млади, сж за грцкото учи- лище и сички-ти интриги на исти- лица ся налагатъ за нещастнуваніето на Българ- скити. Тъ ся мжчатъ да изгонятъ Българ- скити учители и да упазятъ грцкити и да- вать на първити по долна заплата отъ кол- ко-то на послѣднити. Иъ Българскити учите- ли не давятъ вниманіе на тол постѣпка и ся трудатъ сѣкакъ да введатъ въ сърдцата на Котленскити младежи, любовь къмъ отече- ството и къмъ народността.

Това състояние на Котленскиги работи
е за уплакане. Тия отстаници от наро-
дността си вземат вече право за цялото
което съкой Българинъ носи. Тѣ са хвърля-
ли въ единъ чуждъ елемеи тѣ познати
сичинти си старани и трудове за да го ра-
спростравятъ, за вреда на башиня тѣ си
родъ. Котленци не са които ще правятъ
честь на нишето общо отечество; на про-
тивъ тѣ го посрамиватъ съ поведението си,
и грѣшати за които са тѣж десно жертву-
ва тѣ рѣчатъ единъ денъ: тия глупи хо-
ра, име ги измамихме. Иъ и съ това, тѣ
ше подтвърдятъ слабостта на измаченици
предѣти и ше ги позигравятъ. За това у-
годно ни е да въвема че Котленци ше от-
хвърлятъ безчестията линия която събвѣжатъ
и не ше докарватъ срамъ на тѣхъ си и на
родътъ си.

Една дописка от Велесъ прави лалата разсъждения върху поведението на владикитѣ въ България и плаче горко върху състояніето на нашитѣ Българи (тогѣо дежеше тъй равнодушно подъ фанариотското тегло). Единъ владика грѣхъ дойде въ една Българска митрополія, дула тя, голъ, бося, гладенъ, борчлия, и за двѣ три години, облече ся обуй-я, уяде ся, исплати борчовете и тури въ кесери 6—700.000 гр. • Това забѣлжаване на нашитѣ дописникъ е твърдъ истинно. Гръцкитѣ владикѣ знаятъ да ся подреждатъ а да грабятъ сичко което нашитѣ Българи иматъ на рака. Сичкитѣ тия огромни количества които ся даватъ безъ полза на грѣцкитѣ издѣлци не можяха да да послужатъ за удушеніето на нашитѣ ученици на които състояніето е толко жалостно? Кога мислитѣ ни съгостечественици ще започнатъ да внимаватъ върху интереситѣ си!

Ние мисляхме че, въ безчестности от
работи, Шумнянскіят Венеаминъ неча дру-
гаръ. Днесъ му ся намъри единъ въ Узун-
джово Хаскюю. Както Велеаминъ Узунджов-
скіятъ фанариотинъ Левкиѣ Иларіонъ, задръ-
жъ въ казата си безчестни посестрими и въ-
рши най гнусити работи дору и рѣдъ о-
чити на простити ни селяни. Безчестіето и
спичити мръсии работи сж до толко угодили
на фанариотските владци, што е станало
току рѣчи догматъ на православнага нѣмъ
ѣтра. Нужно е сега еднъ зановѣдъ отъ
Кракъизитъ да ги потвърди и тѣ ше си
придолятъ въ православніятъ нѣмъ символъ.

Извѣстагьтъ ни че Битолскіятъ фанари-
о-ски влаѣка отишѣлъ въ Прилѣпъ, и нач-
налъ да стѣй раздѣли между гражданинѣ и да
клевети нѣкои лица на мѣстниѣтъ мюлю-
рипъ. Ные познаваме искренностиѣ на пра-
вительственинѣтъ управители и ся надѣваме че
тѣ ще оправданѣтъ мнлини ни съотечествен-
ници противъ чърнѣти клевети на тоя анти-
христѣ както го нарича съобщението. Ные
видѣхме счастьеѣ на единѣтъ оуъ тынъ фана-
ріоти който срачно цагрениѣ отъ Савоковѣ.

в Цариград презреш отъ сѣкогъ
отъ Г. Евзархоса.

Приехме отъ Сливенъ отъ Г. Добро-
мисла, едно обявление за една метода на
така. Тая метода е за Български които
да научатъ Френскитъ языкъ, и е
за вниманіето имъ. Ние имъ я
даваме и ги съветваме да не отказ-
ватъ си самоуслужаваніе което
учителъ изискува, за изданието на е-
только полезна книжка.

Писатъ ни отъ Скопъ, 20 Декеврія, че
миналата седмица ся представила въ
сѣ баба Анца, и оставила на община-
ното училище 4000 гроша.

Приехме отъ Габрово едно слово изрѣ-
чено случай на помощта на Българска-
та въ Цариградъ. Слѣдъ това слово
забѣждаватъ имената на родолюбивити
ारे които помогнали на това свято дѣ-
лачкото количество на помощта ся
на 12274 гр. Това количество бы-
ло по голѣмо ако пратеніятъ Г. Ко-
не быче препоръченъ отъ сѣариоти-
фаиріоти. Нашии Българи запла-
отъ заучителеніята на тѣхъ чужден-
препаратъ отъ злукъ дору на името
Обаче азъ гова и да сж извърши спо-
мощи на нѣколко егосети въ Цари-
градъ българи могатъ да сж увѣ-
да доури, които ги молятъ да
за полза на Българската църква,
и налага въ Цариградъ, за нуждата
на доказанъ въ нашии членове
нека не жалятъ нищо въ дѣла
на помощта, въздиганіето на тая
ще е голѣма полза за Български-
градъ.

Послѣдните новини които приехъ отъ
презъ Пѣмската поща, ни на-
ва че на Млада божествената служ-
свѣршила Български въ църквата Св.
отъ епископътъ левкисъ. Види се
голава ся случило голѣмъ мѣтежъ. За-
на това ние чакаме по тѣхъ по-
сти.

Съ благодареніе ще забѣжимъ нови-
които ни дойдоха отъ Сливенъ. Но при-
него на градоначалништѣ Сливенскіи,
Мирковичъ ся склонилъ да преда-
възъ заплата на единъ предметъ въ учи-
та. Тоя предметъ е физиология която у-
3 и 4 разреди три часа презъ недѣ-
Тая ревност на Г. Мирковича ще на-
отлични и хвали въ сѣрдцата на нашии
българи.

Съ благодареніе ще забѣжимъ нови-
които ни дойдоха отъ Сливенъ. Но при-
него на градоначалништѣ Сливенскіи,
Мирковичъ ся склонилъ да преда-
възъ заплата на единъ предметъ въ учи-
та. Тоя предметъ е физиология която у-
3 и 4 разреди три часа презъ недѣ-
Тая ревност на Г. Мирковича ще на-
отлични и хвали въ сѣрдцата на нашии
българи.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Модне Редактора на Газетата
« БЪЛГАРИЯ »

Свѣтъ отъ вашитъ листове, незная ка-
работа, разбужда любопытство за про-
немаатъ сѣмѣніе, че туй любо-
е общо у нашитъ народъ, който
рѣба да любопытствува за своитъ ин-
тереси.

Въ 36-й брей на « Българія » азъ съ-
вниманіе и любопытство прочетохъ
онѣзи оцѣненія, които ви сж се-
омислили отъ Г-на В. Чолакова върху
ничото състояние на нашитъ народни у-
и оцѣненія истинно важни. Но е-
сачо мя смути, като видѣхъ въ него-
контроль току три учебни заведения
заслужаватъ важно и похвално отличіе,
Софійското, Пловдивското и Желѣзнич-
ското (Ески-Загрянското), петь второ-
епенни—Търновското, Свищовското, Тръ-
нското, Едирнѣнското и Габровското; и
други, които сж нито въ добро, нито
въ състояние.

Да оставимъ сега сичкии други—че
земемъ въ наредъ 3-тъ първи учи-
съ Търновското което было подиръ

тѣхъ. Но да ся попитамъ първене: да
нема нѣкоя погрѣшка въ забѣлжваніето на
почтеніятъ този пѣтикъ? — Търновското
училище първо отъ дѣто слѣдватъ послѣ! —
Да ли е наистинѣ тѣхъ когато знаимъ, че
въ Търново е главенъ учителъ и директоръ
Г-нъ Н. Михайловскій, който е достоинъ
да ся почете за Аристархъ между
днешнитъ наши учители, споредъ неговитъ
преимущества? Този Михайловскій, който е
учителъ на нѣколко отлични ученици (сега
учители изъ Българія) отъ които е и Г-нъ
Шинкисъ въ Желѣзникъ, — че училището,
което е подъ негово управленіе, да бѣде на
редъ-тъ съ Свищовското, Трънското и
други второстепенни! — Не е лесно да
повѣрвамъ туй, Господине, за търновското
училище, което, както видѣхъ въ 19 бр
на Българія и въ 16 бр. на Б. Квижицы, е
снабдено съ Програма и наредъ, които на-
дали ще имать Софійското, Пловдивското и
Желѣзническото, макаръ въ послѣдното лю-
бопытнѣтъ пѣтикъ да е забѣлжилъ тѣхъ-
ды основы и добры законы, въхъ които е
основано.

Слѣдователно, ще ли е съгласенъ Г-нъ
Чолаковъ съ мѣсто мнѣніе за Търновското
училище или не, не знамъ; но искамъ да му на-
помнимъ, че въ предизуваніето си презъ Тър-
новъ ако не е видѣлъ нѣщо добро и осно-
вателно по учебната частъ нека благодарн
да мише еще веднѣжъ отпашъ, да разгледа
добръ училищата—и тогасъ, надѣвамъ ся, да
забѣлжи главното Търновско училище за 1-
во отъ първитъ, а не отъ послѣднитъ.

Единъ Физалитъ
отъ Търновско.

ПЕРВЕНЪ, 1859 Декеврія 5.

Нѣколко статіи става какъ ся печата-
тъ въ Ц. В. за похвалъ на Врачанскій е-
пископъ. Писатели на тѣхъ статіи Г. Горски
говорятъ че тоя епископъ былъ ревнителъ за
образованіето на словесното си стадо, и на
какви си жертвы разсѣивалъ по него. Какъ
ли сж е ималъ Г. Горски да припише по-
хвални дѣла на такъвъ пастырь, който ни-
какъ не ради за священнитъ си длѣжности;
какъ смѣе да нарече ревнителъ за образо-
ваніето тогоя койго никакъ не ради за о-
бразованіе, а оне го гонитъ като врагъ на
нѣговитъ поставникъ!

Става нѣколко години какъ Г. Доротей
е епископъ въ тѣхъ странѣ, и непомни ся
да е усладилъ нѣкога сѣрдцата на словеса-
то си стадо съ образованіе, прилично на
духовенъ пастырь, и нали да е заслужилъ
нѣкакви похвалъ.

Н. П. е человекъ корыстолюбивъ; сре-
дствата, които избира да утоли страсть
си сж безчесны и неприличны на единъ па-
стырь. Нему не стига, что немилостиво
сѣблича сиромасы малко му сж глобѣтъ, съ
които разрѣшава невозможны работы на
духовното си стадо; но да патруна повѣче
пары, вортачнѣ да прекнува села, овце-
иар. Унесенъ въ такыва работы той свяще-
ннитъ длѣжности на духовенъ пастырь ос-
тавилъ на странѣ. Рукоположилъ попове не-
достойны, такыва, отъ които можаятъ да
ваеме повѣхъ пары; въ черковитъ ни нема
никакъвъ редъ, но това му малко влиза въ
работѣтъ. За да покрѣе злѣтъ си постѣп-
ки той привѣлкъ нѣколко человекъ просты,
что неогиратъ отъ народность, прѣмамилъ
гы съ малки нѣкои интересы да дръжѣтъ
егова странѣ, и да го бранятъ. Съ това
раздѣлилъ гражданѣтъ ни на противны пар-
тіи и запрѣлъ хода на общото ни добро.
По тѣхъ неговы работы види ся какво добро
може да чѣка отъ него народното ни обра-
зованіе. Когато да ся рукоположи, той ся
обѣщалъ че ще държи единъ главенъ учи-
тель въ училището ни на свой счетъ; Но за
нѣщастіе на училището ни было това него-
во обѣщаніе! Ако испълнитъ обѣта си, ще из-
бере за учитель человекъ, който само по
негона духъ да върши, на макаръ бы непре-

носилъ никакъвъ полжъ на младежѣтъ, като
шомъ съникна въ него противенъ духъ, и
звѣждаго, и додѣ найде другого, училище-
то ни стои по нѣколко мѣсяцы, а нѣкога и
цѣлъ години, затворено. Ако добромысля-
щи граждане приседѣтъ учитель достоинъ
той кто ся наслѣдъ на прѣмѣнѣтъ пар-
тіи, досажда му различно доде го най по-
слѣ принудѣ да напусти училището. И на
учители, които ушъ на свой счетъ привождѣ,
може да кажемъ, че не заплашъ отъ себе,
защото стана толкова години, какъ е възѣлъ
училищитъ касъ, на който съ процента
само може да заплаща на тѣхъ учители.

Такова работѣ нашѣи духовенъ пасты-
рь. Глѣбу похвалитъ дѣла? нѣхъ гы си и-
змышляватъ нѣговитъ подкупникъ и Г. Го-
рески, който за да го оправдае напада на
добромыслящитъ граждане и не право гы
уши предъ цѣлъ народъ. —

С. С. К.

СИЛИСТРА

продължение

3—4 год. и грѣцкити промѣнувахъ учителити
си единъ прѣвъ другий по юстионъ; прагнѣхъ
имъ най послѣ отъ варѣжъ одного цинпарина
Янелій дрыпавъ, охърпанъ, мышкоядець и
пѣлъ съ възны да изучи той дѣцата имъ
както трѣбѣва Елено-Гагаузо-цинпарскій.
— Най мръсний тоя грѣкъ стана причина
да ся разори училището, и, като ся разнесо
хъ ученицити, то остана празно и въ по-
слѣднитъ войни, 3 год. служи за болница
на царскиты войски.

Слѣдъ заключеніето на мира Силистре-
нскити Българи като видѣхъ че на около по
Българскиты села ся отворихъ училища,
най паче като присѣтствувахъ на едно ис-
пытаніе въ Казипетренско училище, познахъ
колко сж назадъ останали, и у какво неве-
жество и заблѣженіе сж впаднали, и зач-
то другий учитель нѣмаше, найдохъ бла-
говѣрнѣ да гостаятъ въ училището ся
Български учитель. По случайъ доде въ
града единъ юноша Българинъ, който позна-
ва добръ и грѣцки языкъ, и поставятъ го
за учитель да учи и двата языка, даже и
вѣщны за да задоволи сячкиты. Послѣ съ-
брахъ помѣжду си пари и състакнѣхъ учи-
лищѣ касъ за да ся плаща на училището
отъ общо, съ намѣреніе че и грѣцкити ще ся
съгласѣтъ на това, нѣ останахъ излѣгани,
зачто като видѣхъ грѣцкити, че захвана да
ся предѣва и Българскы языкъ въ учили-
щето, сторѣ имъ ся че изгубватъ тѣхныя
когого незнаятъ и сами кой е; и безъ да
губятъ врѣме, призовахъ единъ отъ тѣхны-
ты единоплеменници, въскланъ въ варнен-
скиты Еленогагауускы училища, постави-
хъ го да учи Еленски съ прѣводъ на
гагаушкый!

Слѣдъ това послѣдвахъ разны несъ-
гласія помѣжду учителиты и граждѣ. и
като ся продължавахъ такыва раздори по-
пече отъ 6 мѣсяцы, на Българскы учи-
тель врѣмято ся испълни и той ся принуди
да си даде оставкѣтъ и да си отиде.

ОБЯВЛЕНІЕ.

Любородни съотечественици!

Между Българскитъ полезны и важны
книгы, които днесъ ся съчиняватъ, или пре-
веждатъ отъ нашитъ учены, азъ изрѣкѣхъ
да напечатѣмъ и едно Весело позоріе
сѣчинено отъ блаженнопочившия и високоу-
ченныя Госп. І. С. Поповича за Сърбскія Те-
атръ въ Българъ; но което съвременно не
бы было по малко полезно и намъ, като о-
писва нравы и обычаи подобни на нашитъ,
что то съ малко промѣненіе на нѣкои мѣста,
както и на имената на лицата бы мыслѣлъ
читателѣ, чи е нарочно за насъ съчинено,
сѣчинителѣ имать намѣреніе съ това дѣло-
да поучи чи нито трѣба спяно да се дър-
жимъ заковани отъ старитъ си обычаи и

нравы, които само въ тогашната епоха бы-
ли добры и свосны, нито пакъ трѣба оспѣ-
новъ обычаи и модѣ безъ разсѣжденіе да
пріемамы и да ги уваждамы между насъ, и
да покривамы и тапчимъ народитъ наши
стары свѣты Българскы нравы, обычаи, до-
данія и проч.

Азъ се надѣвамъ, чи имамъ дозволено
любопытны днесъ и чувствителны съотече-
ственници, и расказаны млади, които бы
помогнали ревността, да се напечата и ед-
на такыва весела книга на языка ни, която
рѣкѣтеснахъ просвѣщеніи хора за остроу-
мното и съчиненіе, и която освенъ увесе-
ніето бы поправила нѣколко наши лесносны
обычаи и погрѣшки.

(Ние имамъ готово за печатанъ и жа-
лостното позоріе на сѣщия съчини-
тель, който го е изчерпалъ изъ Българската
повѣстница, и сиоучилъ твърдѣ добръ бѣ-
лгарскитъ нравы, като описва едно събитіе
около 1297 въ царуваніето на Константинъ
Теша царя Българскаго въ Търново, който
имать супругѣ гъркиня Марія отъ Царево-
гового колѣно въ Цариградъ, и която жа-
лостно играла сѣщитѣ игръ и лукавство
съ Българитъ, което и днешнитъ Цариград-
ски грѣцы сж насъ!)

Цѣната на веселото позоріе се опре-
дѣлява единъ цванѣкъ, но дѣвъ ирмилитѣ
напредъ за малка помощъ на печатаніето
Имената ще се испроваждатъ до мене въ
Сливенъ и до в. Българія въ Цариградъ съ
предплатата наедно, която нека не отѣ-
чѣза никога, нито да мысли чи ще изгу-
би!

Сливенъ 8 Декеврія 1859.

С. Н. Доброслюбий

Управитель въ учебнитъ заведения.

Разговоръ между Ботѣ и Бурмовѣ.

Братіе, Бурмовъ и Ботѣ,
Мѣ по добръ и Котѣ.
На Габровската планина
Въ единъ зеленъ равнина.
Бурмовъ на ботѣ проудумъ:
Ботѣ! туй не е за глѣда.
Насъ какъва лудостъ ни авида,
Та писакъ за Драгана?
Че той щѣлъ да лѣнѣвши,
Явно Българитъ наши?
Той человекътъ се потруди
Българитъ да пробуди;
Разувно тѣ да похвалитъ,
Фенерцы-тѣ да напѣватъ.
Стига горѣ да се качатъ,
И родѣ ли да съблѣчатъ.
Той человекътъ хичъ не глѣда,
Да ни нанесѣ повредѣ.
Той се труди се за добро,
Не за злато и за сребро.
Каквото Киръ Александра,
Дѣто търси безъ кучѣ мандра.
Той (Др.) се труди за добро-то
Бѣтъ да глѣда на сребро-то.
Преразумѣ-та природа,
Подари ги на народа,
Да принесѣ честь и слава,
За да выка съвѣдѣрѣва!
Той онѣзи Блатскѣ жабы;
Ески-запрежѣ-тъ бѣбѣ,
Дѣто казалъ че се труди
Българитъ въ рѣкъ да гука.
Дѣло при сѣмъ глѣдѣвъ вода,
Тѣи! трѣба и за въ мой-тъ дѣкобѣ!
Той, сѣмъ ще да ни кажи,
Скоро, скоро, ще имъ сѣмѣи.
Скоро ще да имъ съкруши,
Тапа като имъ изгущи,
Безъ да се труди и безъ потъ
Ще имъ направи ахтѣпотъ.
Н. ма какъ да се махѣи
Добръ! ако не изѣхѣи?
Тя скоро ще се вирише
Макаръ какъво и да дѣно.
Онѣтъ вонѣ безъ да жыи,
И до нѣзи ще да стигѣи.
Тогасъ какъво ще да привѣмъ?
Скоро сичко ще забравимъ. —
Ботѣ. Братѣ! какъво да ти кажа?
Надѣхамъ ли въ тѣзи мряжѣ?
Каквото бѣде да бѣде,
Али богъ ще да ни сѣди! —
По добръ ще да направимъ
Никакъ ни да се не бѣдимъ.
Да стидимъ при Драгана,

Да видиш, какво стана?
 Да се молиш, той ни праща,
 Той за злото зло не враща. —
 Бур. Бо пашкѣнѣ! запише! жъчи!
 Гдѣ ще идиш? — съ ком очи?
 Нази ще да ни се сѣбѣтъ,
 И пѣсни ще да ни пѣбѣтъ!
 Бот. Е, прави пакъ каквото знаиш!
 Гдѣдай да се не напокайши.
 На това ти си причина,
 Ха да идиш въ онѣкъ дозичиш.
 Тамъ подъ онази крушѣ,
 Тукъ въкой да ни не слушѣ.
 Тамъ има трѣва зелена,
 И изворъ съ водѣ студена.
 Бур. Курмовъ нищо вече не гдѣчи,
 Ами сал мисли и жъчи.
 Бо. Ты най напрадъ нази писа.
 Па и мене уйдуриса?
 Нѣ азъ пакъ не щехъ сѣлонѣ,
 Що трѣбува да ти казѣмъ!
 Мен най много ме накура,
 Владика-та, онѣкъ стара. —
 Бу. Джандѣ! това остави
 Стига вече не жъчи
 Че не можа вече да трѣмъ,
 А то и тебе тя знаѣмъ. —
 Ирѣкѣ се на! да си идишъ
 Че утрѣ на да се вилишъ.

Новоселско-то сирачи,
 Със рунтаво-то калпачи.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ.

Французскити Вѣстници забѣле-
 жватъ че чувствованіето което нова-
 та брошюрка *Папата и конгресътъ*
 произвела не ся смалява. Тая бро-
 шюрка е раздѣлена на три части. Въ
 първата часть тя разгѣдва кон сѣ
 условіята на свѣтската власть на Па-
 пата, отъ гдѣ тя произхожда, каква
 ѣ е сѣщностъта. Втората разгѣдва
 въпросътъ на Ромѣинти и тегли слѣд-
 ствията отъ раздѣленіето на тия про-
 винции. Третата има за цѣлъ да из-
 дири какъ тия провинции могатъ да
 ся дѣлатъ на Св. Сѣдалище, и заклю-
 чава че конгресътъ има права да
 рѣши тия въпроси съ независимъ
 начинъ.

Ето нѣколко заключения кои то
 тая брошюрка истеглюва:

« Първо ние бихми желали кон-
 гресътъ да припознай, като сѣщес-
 твенно начало на Европейскія редъ,
 нужността на свѣтската власть на
 Папата. За насъ тая точка е главната.
 Треба Римъ и земята на Св. Петра
 да ся упазатъ за Римскія първосвя-
 щенникъ отъ голѣмити сили, съ единъ
 доста голѣмъ доходъ, когото католиче-
 скити Държави ще плащатъ като по-
 четенъ и покровителственъ данѣкъ
 на началникътъ на Църквата. Треба
 една Италийска войска отборъ отъ
 федералната, да утвърди тишината и
 ненарушимостъта на Св. Сѣдалище.
 Треба сѣкое сплетеніе, сѣкоя мисль
 за бой и за бунтъ да ся изгонятъ за
 сѣкога отъ земята която Папата у-
 правява, и сѣкой да може да рече:
 Тамъ гдѣто царува представникътъ на
 Исуса Христа, царуватъ съгласіето,
 доброденствіето и мирътъ.

« На конгресътъ надлежи да на-
 прави това преобразуваніе което е
 станало нужно за утвърденіето на
 свѣтската власть на Римъ.

« Като духовно и божіе ус-
 тановеніе, папството нема нищо да
 ся бои отъ човѣчнѣти. То е вѣчно.
 Като установеніе политическо, то е

изложено на сичкити трудности, на
 сичкити мъки които докачаватъ чело-
 вѣческото нѣщо. Е! добръ! за да ся
 упазатъ здравостъта и честъта на сѣ-
 кого, то не треба да ся докачи въ у-
 становеніето което е пріело отъ врѣ-
 менята и отъ исторіята. »

Кореспонденциити отъ Италиа у-
 вѣряватъ че разнѣти оцѣненія които
 станаха врѣхъ тая брошюрка причи-
 нили удоволствіе въ Полуостровътъ.
 Развѣтити въ нея мисли и заключе-
 ніето което тя сѣд рѣжава отговарятъ
 доста на желаніята на едно голѣмо
 число *духови* въ Италиа.

Разнѣти представители на силити
 които ся поканиха въ конгресътъ ся
 учакуватъ въ Парижъ.

Една кореспонденция отъ Виенна,
 24 Декемврія (н. к.) говори за про-
 тивностити които Австрійското пра-
 вительство посрѣща въ много провин-
 ции на Унгариа, относително за запо-
 вѣдъта 2 Септемврія. Протестантити
 казвали че тая заповѣдъ имъ отнема
 голѣма часть отъ свободата и прен-
 муществата които имаха преди 1848.

Едно друго приключеніе, което
 станало доказва колко духовети въ
 Унгариа сѣ подострени по слѣдствіе
 на италийскити движенія, и презъ ко-
 лко смущенія правителството треба
 да мине до гдѣ извърши рефо-
 рмити забѣлжени отъ Императоръ-
 рътъ. То е, за комисіити които сѣ
 опрѣдѣлени да пригѣдватъ законътъ
 издаденъ по Априлиа. Въ една отъ
 тия комисіи, въ Презбургската, по
 многото членове си дозволили по от-
 вараніето на засѣданіята, да кажатъ
 че трудовети на тая комисія не ще
 могатъ да иматъ дѣйствителна ч за-
 конна стойностъ безъ да ся подтвър-
 дятъ отъ парламентътъ. Предсѣдате-
 лътъ като отговорилъ че такива раз-
 сѣжденія си нѣматъ мѣстото, повече-
 то отъ членовети сѣ оттеглили.

На 6 Декемврія, комисіята коя-
 то е въ Тиролъ за истіятъ подлогъ
 свършила дѣлата си. Управительтъ из-
 рѣклъ предъ членовети едно словце
 въ което ги благодаря че сѣ ся съ-
 единили съ него за една только важ-
 на работа.

Едно ново събрание станало въ
 Лондра относително за народното за-
 щипеніе. Сиръ Амилтонъ Сеймуръ
 обяви чѣ одобрява мѣркити за за-
 щипеніето и забѣлжилъ чѣ тия мѣр-
 ки не докачатъ никакъ Франція: Той
 напомнилъ чѣ когато въ 1840 фран-
 ція неизбежно бързаше Парижски ти
 крѣпости, Англіа, не ся появи
 въ нищо противна; и чѣ слѣдовател-
 но Франція не трѣба да ся страхува
 когато Англіа прави сичко което ѣ
 ся види добро за защитеніе.

Споредъ рапортътъ на комисіята
 която е поставена въ Англіа за на-
 родното защитеніе, рѣшило ся чѣ ши-
 роката терсана на Хатамъ ще стани
 едно защитително положеніе свърше-
 но. Комисарити припознали чѣ тоя а-
 рсеналъ може да притърпи нѣкакво
 нападеніе и, споредъ мнѣніето имъ,

важнѣти части на това заведеніе ще
 ся укрѣпятъ.

Самоволната войска сѣ събрала
 по първата сѣбота за да даде клѣт-
 ва за покорството си.

Генералъ О Донелъ пратилъ до
 министърството на боятъ въ Испанія
 единъ рапортъ врѣхъ битвата на 6
 Декемврія. Тоя рапортъ дума чѣ бит-
 вата была твърде пламенна и непріа-
 тельтъ отправялъ сичкити си сили къмъ
 крѣпостити Изабелла II и франциз-
 ско д' Азисъ. Първо той побѣгналъ
 отъ насилството на Испанцити, нѣ
 послѣ ся пакъ върналъ подъ коман-
 датството на единъ главенъ генералъ.
 Сичката сила на Марокцити была отъ
 10,000 пѣши и 2—300 конници;
 Испанската ся съставяла отъ петъ
 найсѣтъ баталіона. Загубата на пър-
 вѣти е 300 убити и 1,000 ранени
 на Испанцити 5 офицieri и 75 войни
 убити: 2 генерали, 30 офицieri и
 260 войни ранени.

На 22 Декемврія, Марокци ти
 сѣ мѣчили да прикѣнатъ работити
 които ставатъ по пътѣтъ който отива
 на Тетуанъ и който ся приправя.

Нападеніето станало главно отъ
 послѣ. Непріятельтъ ся отласналъ.
 Числото на Марокцыти было твърдѣ
 голѣмо и занимавали една левга об-
 ширность. Отъ Испанцити паднали 4
 души убити и 12 ранени.

Благороднити въ Швеція изра-
 зили състраданіята си за Италийската
 народность и отпратили до царьтъ си
 едно писмо за да го молятъ да дѣй-
 ствува въ конгресътъ за полза на
 свободата на Италийнити.

« Много рѣдко царството ни ся
 занимава за сношеніята ни съ чужди
 държави, дума депутатинътъ който по-
 будилъ това движеніе. Слѣдъ малко
 дни ще ся отвори конгресътъ който
 ще рѣшава щастіето на Италиа, на
 тая злощастна Италиа която стоя то-
 лко въкове подъ чуждото притесненіе.
 Шведскія кабинетъ ся покани тия
 дни да участвува въ тоя конгресъ, и
 безъ съмненіе първата грижа на ца-
 рьтъ ще е да опрѣдѣли единъ пъл-
 номощникъ и да му даде поученія. Нѣ
 ще рѣчатъ Швеція каква работа има
 въ конгресътъ който ще разгѣдва
 само единъ Италийски въпросъ. Тя
 има много работа. Свободнити наро-
 ди сѣ сѣкога длѣжни да сѣ поддър-
 жатъ едни други ако искатъ да уп-
 азятъ свободата си.

« Днесъ, касеа ся за Сардинія
 и за Италиа; утрѣ ще ся касай за
 Швеція и за Скандинавіа. Споредъ
 сѣкаква явность въ конгресътъ ще
 има двѣ мнѣнія. Отъ една страна щѣ
 ся говори за притесненіето, отъ друга за
 свободата. Никогѣ никое поддиганіе
 не е было по законно отъ Италий-
 ското; нигдѣ не е было по благо-
 родно и по чисто. Никой другъ народъ
 не познава по добръ Италийскія на-
 родъ колкото Швецити. Швецкытъ
 народъ бѣше подчиненъ подъ чуждото
 притесненіе, и самъ си придоби ди-
 настіята която сега има: тя ся вѣс-

качи на тронъ чрезъ свободното
 бирание на народътъ.

« Като дѣлото на пълномо-
 тъ който ще присѣдствава въ
 гресътъ ще е безъ съмненіе мо-
 висимо и по ползователно ако
 вѣти бѣха изразили по напредѣ
 міето си, правя сега слѣдѣюще
 бѣвеніе: « Дано държавити на
 ството представятъ на Н. В. че
 лномощникътъ който ще пре-
 Швеція въ конгресътъ да земе
 ченія и да дѣйствува споредъ
 та на онія които ще защити
 правата и свободата на Италий-
 народъ. »

Последнити новини отъ С. П-
 казуватъ чѣ Князь Горчаковъ щѣ
 трѣгне за Парижъ като първи пъл-
 нникъ въ конгресътъ. Последнитѣ
 роходецъ отъ Пекинъ въ С. Петерб-
 извѣстява чѣ Русското посолство
 столицата на Кына било здраво и
 бодно.

СВѢД. НѢЩА И НОВИНИ

— Въ последния брой на *Фанарія*
 изархосъ кроеме на дълго единъ Бѣлѣ
 Пансионъ. Споредъ Г. Екзархоса тоя
 сѣионъ е текмилъ и чѣ сѣ отворъ
 пролятъ презъ Мая или презъ Септем-
 още ся не зѣиъ. Онова което добръ
 вае е чѣ много Маювци и Септемвриовци
 ся минатъ и пансионътъ ще ся укапъ.

Онова което още знаишъ е чѣ
 менти физико-химически готови има
 тои пансионъ, както на пригѣтъ: ми-
 бжличци, гаванки и пр. и една електъ
 машина. За подлогѣтъ на тая машина,
 Чифутинъ текеиджѣ ся представи за
 предъ насъ и ни ѣ иска за да ѣ пос-
 мети отъ сѣиъ отъ татѣкъ. Ние го
 хме до Г. Екзархоса. Отъ това раз-
 чѣ тоя Чифутинъ познава тая машина
 заема заслугити. То не е зѣиъ: белки
 по чифутче ще доведе въ пансионътъ.

Електрическата машина е въ една
 на Българскіятъ тука метохъ. Една нощъ
 мѣна или сѣ мѣсячина, — малко ни е грѣ-
 една нощъ думамъ ние, князьтъ на мѣ-
 направи зѣиѣтъ на сичкити мишки които
 ѣъ Феверь. Софрата бѣше сложена въ
 лата гдѣто е машината. Слѣдъ вечерята,
 нѣманѣ гайди, князьтъ поиска да раз-
 гостити си. Курдисва машината, завърта
 начува да иликтрисва мишкити които
 бѣха наредили на хоро. Тѣ скачали по
 и строшили сичкити инструменти. Та
 ва днесъ чифутинътъ иска да ги залезъ.

— Често ся случва да похваляме
 лица за едно добро дѣло което извърши
 Нѣ види ся чѣ тия похвали служатъ
 ѣи отстранятъ отъ пътѣтъ на добрити
 То е жѣлно за насъ. Тѣи въ Іусчукъ
 трима градоначалници, за които корес-
 денциити ни отъ тамъ много добро говоръ
 паднали въ забѣлжението слѣдствіе.
 сѣжба която ся тамо случила ще ни
 за това.

Нѣгой си Р... бакалинъ ималъ раз-
 сѣ ортакътъ си. Слушали го на владѣи
 конакъ, и той излѣзътъ правъ. Рѣченъ
 градоначалници зематъ тефтеръ на Р...
 питатъ колко ще даде за да му гдѣ
 давѣята присѣкло ся на двѣ хиляди. Сѣ
 двѣицѣ дѣи Р... излѣзва крѣвъ, и сѣ
 ратъ му занисити.

При това сѣе тия лица задържѣвали
 гѣхъ си общи пари безъ да платятъ лих-
 та имъ, много години на редъ. Сѣкой
 чѣ тия общи пари сиромасити нѣи ги
 рѣватъ за да сѣ готови въ сѣкое обсто-
 тельство за нуждити на обществото.

Мѣжду тѣмъ Мелетій не мируваше опъ като видѣ че приверженци му сж жални а зарѣчва на да направятъ единъ голѣмъ печатъ който ужь отъ обществото отъ страната да е за да ния силъ на много печати. Това кито дозехъ гражданети Плевненски идосаши на мелетія и Григоріа еще повече ся распахнахъ, прѣдставихъ ся прѣдъ мѣстности власти и искаха да дирятъ кои сж тіи слугители и какъ къвъ печатъ сж искали да правятъ тайно. Отъ правителственихъ стрѣнъ придирихъ ставяхъ на пѣткозовъ вѣщи, и ший послѣ са улови и удари печатъ въ стаята на учителя П. Оджяковъ. Това слая сички отъ дѣ до кажде, общъ училищень печатъ имаше значитъ имъ е другъ печатъ? и защо да нише Плевненския го об щ е с т в а а не училищъ? Сичката ярость на народа ся обьрихъ връхъ учителскогото токова любихъ и почитахъ испърво замо за каде и онъ въ союзн съ гѣрка Мелетія. Нищо не помагахъ неговити оправданія, него и тронца еще соучастници прѣдставихъ на сждъ и споредъ истинатакшо дадохъ на мелчия прѣдъ мѣстности вѣсти Видинский Валіа ги поиска во Видинъ. Единий отъ соучастниците най първий смутительчото го посещавали и погорѣ Димитръ Трестеникията сполучи да побѣгне въ Търново подъ зашитата въ Митрополита но и отъ тамо поисканъ отиде за Видинъ съ едно оправдателно писмо отъ Григоріа до пашята видински, но и него съ първото му въ Видинъ стигаще безъ да глѣдаатъ на митрополитското писмо го запрѣхъ. Другъ единъ отъ соучастниците не осмѣлъ споредъ истинатак си на затворъ побѣгна во Враца и тамо кито ся помѣчилъ да развири народа върху епископа Врачанскы изѣставятъ на юдырина си който го и изгонва съ безчестіе изъ града на възъ. Други членове отъ компанійата като видѣхъ какъвъ оборотъ прѣсахъ работны, по единъ по единъ прѣзъ ношъ бѣгахъ въ Търново при виновника на бѣдствїята имъ Мелетія така и Алеко си обрушити отъ Плевень. Въ търново ся состави сега на ново Плевненската компанія и писмата работихъ до Плевень Враца и Орѣхово. Мелетій сажъ раздавие слуховете че Вранчанскы Владика ше падне че е надилъ али да дойдѣтъ отъ спархїята врачанскы човѣци да си изберѣтъ новъ епископъ. Въ това врѣме истинна отъ най първыти и почтенныты граждане въ Плевень отидохъ и омы въ Търново да видѣтъ что яше Григорій отъ Доромаля. При появленіето имъ Григорій ся оправдава че выкаль ужь Доромаля да го прати на своѣхъ работъ по епархїята си; а

Види, какъ се проявяватъ тези тенденции в политическите действия на българите.

Като стигна това извѣстіе у Плевенъ народътъ
ся собра и отговоръ дадохъ какъ поже тѣхъ хеса-
пы сѣ градскы видѣхъ и свѣрихъ, незадоволнитъ
тѣрбува да ся отнесѣтъ до политическѣтъ власть у
Видинъ или у Цариградъ. Григорій нема никакво
право да ся мѣси на градскыты ны хесапы, ако онъ
е К у р а р х и н ѣ на епископа, епископътъ нема
да отговори на тѣхъ хесапы ничто зе даде и ся утѣ-
ми съсъ назе, който има да дири вѣчто нека го
дири отъ назе. Послѣ тоя отговоръ исити ся и
коніето на извидѣниты хесапы. Григорій като видѣ
сьепископъ отнесе тѣхъ хесапы да ся вилѣтъ на соб-
раніето въ търново. Търновското собраніе подъ
прѣдседателството на Григоріа за да разгледа тѣхъ
хесапы поиска записъ и отъ дѣлѣтъ страны какъ ще
кандидишъ на това ще рѣши собраніето. Нашиты
граждани отвѣщали че макаръ да не имъ дозволява-
тъ отъ Плевенъ да подпоятъ извидѣнieto на тѣхъ
хесапы, ови приемѣтъ повторително да ся вилѣтъ,
но прѣди това желѣхъ да ся научѣтъ, ако Григо-
рій има свѣтска власть да върне хесапы, които ся
прѣдоставѣтъ на рѣшеніето на хькомята; а еще
казали, че сѣ согласны да дадѣтъ подписъ какъ
скляняватъ на рѣшеніето въ това собраніе, ако
противницы дадѣтъ подписъ че огъвъ разгледа-
нieto на тѣхъ хесапы нематъ други жалованія върху
епископа. Зачто, продължавахъ нашиты граждани,
ако има и други жалованія ны не приемѣмы да ся
ожди владыката нашъ Доросей прѣдъ Григоріа, за-
чото сми увѣрени какъ онъ му е главный непріѣ-
телъ. Въ такъвъ случай ны относимъ съблѣхъ си
прѣдъ го глѣжмото собраніе въ Цариградъ дѣто и
хесапы и всяко друго да ся развида.

Четырнадцать дней и певече ты вѣртъ Григорій въ Търново докъ узрѣть плановыты на архидіакону мезетія, койю нредно съ компаніѣжъ си снова, ще съ писма изъ пзевисенскѣжъ, врачѣнскѣжъ и орѣховскѣжъ кази я сѣлъ дѣлгы и широки обѣщанія елва можн и най послѣ дя гокура и съ Враца двамъзевире. Ти като ся лвижъ въ търново прикаска ты на хсалаты ся забовари и сега нещѣтъ епископа си... ..

Тука въ Плевенъ, а че и во Враца и въ Орѣхово, като ся научихъ че Григоръ писатъ въ Цариградъ. Направихъ ся магзары потвърдени отъ жьстичьта мезичиъ ся мязобѣти и днесъ като ви пишеть това пѣконъ отъ 30-40 души трыгътъ за търноу а

с' отъ тамо въ Цариградъ. Негодованіето на наро-
да е таково что мы неможемъ го описа и мы сми-
ръшени за пастыря си да стоимъ до сетия душица.
И великата черква ако не послуша нашия права и
ако рече да мы употребява по наприщини на Три-
гори нма да ся каже горко за своѣхъ немощилен-
ность защото да не силка вече гърко-фенерската че-
рква че сѣ въ гърцизмъ, като, сми Българи, да си и-
грае съсъ насъ като котка съ мышкы и да мы прѣ-
процава за пари кожута и скивни. Мы сми имѣли гъ-
рцы владыци, ꙗки сми имѣ попарѣтъ па мы знаехъ
какви сѣ хубосницы и никога не бѣхмъ склопили да
изгубимъ не за Мелетія но на за самаго Курилла
патріарха да изгубимъ казуваши пастыря си на коя
гото гласа чювами и познавама. И когото съ толи-
ко жертвы сми добыли.

Его това е Господице Редакторе, най точното и истинното изложение на мисълти и станжлти. Сега оставя вамъ п на обществото да оцѣли до колко е право и истинно това бывше то до васъ сообщеніе, и до колко ся намѣрватъ въ него начая икопарно и лукаво произволеніе което обременява епископа чашъ и доколко е произведение на дѣйствителна прегесть.

Ны съ второ ще ви сообщимъ съдържащото на казариты, както и сѣдствята на сегашното въ търговно отиваніе ...

СЪК. НЪЩА И НОВИНИ.

— Послѣдната депеша която Императорското Правителство пріе отъ Лондра извѣ-
стява слѣдствието на затваряніето на спо-
моществованіето на Турската банка. Събра-
ното главно е двойно отъ главното което
ще състави главното на банката.

Като не остави това спомоществоване да ся отвори въ Цариградъ и на вѣтръ, Императорското Правителство държя сметка отъ личнотія съ която требаше да опредѣли суммата която спомощниците треба да дадатъ; нъ имаше намѣреніе да възбрани на Отоманскити сарафи да участвувътъ въ тая работа : Днесъ като пълното спомоществованіе на сарафити отговори на законнити надѣжди които имаха, леснотіята е дадена

на сарафити да участвуватъ, съ нейните условия въ това финансово дѣло.

... Въ Четвъртъкъ, на 4 часътъ сѣдъ пла-
дья, Н. Нр. Г-иъ Тувнедъ трѣгна съ паракхо-
дѣтъ Евфратъ, за Франція. Сутринь та
Г. Министрътъ на иностранныи дѣла на
Франція ся поздрави въ посолството отъ
много членове на дипломатическото тѣло.

На единиятъ часътъ сутринта Н. В. Мехмедъ Ружди паша, отиде при посланикъ-тъ за да го посѣти.

Министрите на В. Порта и мнозина други чиновници на Империята отидоха подобно да поздравяват С. Тувнеда.

— Завчера, въ Сѣбота, Н. Пр. Державинъ, извътиреденъ посланикъ и пълномощенъ министръ на Н. И. В. Султанътъ при Н. В. Рускія Императоръ тръгна за службата си презъ Виенна.

— Въ послѣднѣйшого си Нумеро II. Вѣстникъ обнародва една записка пратена отъ Казанлъкъ и подписана, дума той, отъ 36 почтенны Казанлъчани! Немамъ нужда да потвърдя че 36 тѣхъ почтенны Казанлъчани сж зборъ отъ сичко косто тоя градъ едъръжива интриганти, кафеждѣй, слуги и политизишны около Р. Г. Груйорглу.

Колкото за хулитѣ които Г. Груйовгу излива върхъ петъ тѣхъ подписа, които България бѣше обнародвала той се треба да забравя голѣмото добро което му тѣ направиха когато той въ 1848, по сѣдствие на злоупотреблѣята си, си задържа повече отъ два мѣсяца въ Едирне. Тогива, благодаренъ на тѣя подписа, тѣ го измолиха и го доведоха на домоцадѣто му. Тѣй чрезъ тѣхно ходатайство, той като си дойде въ Едирне, забрави, незнамъ отъ какво предвидѣ, трети си конѣ кѣмъ Едирне.

(съобщено)

— Въ дописката отъ Казанлъкъ, подписана отъ 36 почтени! Казанлъчани, намираще ме-
ду други, • колкото за петиятъ подписъ
и незнаещъ още по кой свѣтъ ходять. •

Ные знамъ че има на земята само е- По
нъ свѣтъ, нъ ако у Г-нъ Гроуноу има Ма

другъ нѣкои извъреденъ свѣтъ, то
тоя подписа ся сподоби да го види.

— Писмата ни отъ Т. Назарджикъ из-
ставятъ че нѣкой си Д. Малама, Елзавинъ
подданикъ, извадилъ, чрезъ Гюмюшъ-гер-
ноглу, едно емирнаме отъ Н. Пр. Плов-
скиятъ управителъ и едно писмо отъ Фан-
риотинътъ Писия, чрезъ които ся зане-
вало на Т. Назарджичачи да читатъ въ
квити си отъ дѣло Български а отъ
гръцки. Ние знаемъ че бѣше ся поставилъ
отъ двѣтъ страни Български. Малама до-
саль тѣя писма съ меншилъ въ Т. Назарджикъ
даятъ владѣнското писмо на попъ аргира
то чите въ църква. Грѣдоначалниците заи-
тихъ за да не ся случи нѣщо както въ Па-
вливъ. Емирнамето ся вручило и то на
снѣхътъ мюдюринъ които повинкаль на
свѣщенниците и имъ казвалъ да исплати
заповѣдта. Тѣ отговорили че това не е
тѣхна власть.

Тогава мюдюринъ, по подбуждени
на Малама, пратилъ да вика градоначал
никъ. Нъ тѣ му извѣстили че по празни
на празниците не можятъ да ся presta
вятъ и го молили да остави тая работа
послѣ. Нъ треба да забѣлежимъ че по сн
кити дни на Колядата нито една дума ся
зрѣкла въ църквѣ по грѣцки.

Слѣдствието на тая важна работа става за до седмица да ни ся съобщил. Сега само ни извѣстяватъ че Т. Пазарджикъ правятъ мазаръ до Н. Пр. Азисъ паша. да отговорятъ на емирнамето му. Както да е ние не можимъ да повѣрваме че П. вливскіятъ управитель е далъ емирнаме, такъвъ людогъ, и то за да ся направи кештъ на нѣколко цинцари чужди подданници.

—Европейскитѣ вѣстници сѣ съгласи
казвать че събираніето на конгресътъ е
явно, относительно за наредата на работи
Една депеша отъ Берлинъ 29 Декеврія,
вѣрва че Князь де Метернихъ поискалъ е
Контъ Валеуски нѣколко изясненія които
можатъ да увѣрятъ правителството на
нашѣршіята на Тюилерскіягъ кабинетъ на
Папата. Контъ Валеуски като отказалъ
даде тия изясненія, Князь де Метернихъ
блжилъ че, въ тия обстоятелства, Контъ
Валеуски не ще да сѣднѣ въ конгресътъ въ
тогѣ, още първото засѣданіе ще сѣ прина
та напусни. По слѣдствие на това обстоя
телство конгресътъ ще сѣ забави н динѣ
натиги въ Европа вѣрватъ че това забав
иіе ще е неопредѣлено.

Един друга деспеша отъ Берлинъ, 31
явля че « забавието ще ся продължи
малко врѣмя.

Отъ друга страна представникътъ римскіяѣтъ първосвященникъ ще иска, претваряието на приговорити, цѣлостта на църковните държави да се припознай отъ всички сили. Австрія Неаполъ, Португалия и Испанія ще подкрѣпять това исканіе. Въ противенъ случай представникътъ на папата ще се оттегли.

Т а м с ъ , въ единъ членъ мысл
е е невъзможно конгресътъ да ся събер
ащото рѣшеніята на дипломатіята за д
ожатъ да ся извършатъ. трѣба да ся ед
огласни. Прочее слѣдъ появяване-то ш
рошюрка-та, това едногласство е невъз
можно. При това ако тоя съборъ не спо
гчеше Англія ще рѣче : по добръ ,

Единъ Нѣмски вѣстникъ извѣстията
единъ отговоръ на брошюрката Папата и
нагресътъ ся обнародвалъ въ Лондра.

Попеди въ Цариградѣ 1859 Яну-
арія 2

Дир. Тур.	Гр.	...	...	128	10
Дир. Англ.	...	...	...	141	20
Миницъ	...	...	...	66	
20-франгъ	...	...	...	113	
Полъ	...	...	...	114	10
Мед. бѣло	...	...	...	25	25